

РЕШЕНИЕ

№ 9158

гр. София, 31.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 78 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР С. САВЧЕВ

при участието на секретаря РУМЯНА Д. Г.
като разгледа докладваното от ПЕТЪР С. САВЧЕВ Гражданско дело № 20231110102024 по описа за 2023 година

РЕШИ:

РЕШЕНИЕ

гр.София, 31.05.2023 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, II-ро Гражданско отделение, 78 с-в, в открито заседание на тридесети май 2023 год. , в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ПЕТЪР САВЧЕВ

при секретаря Румяна Дончева, като разгледа докладваното от съдията гр. дело № 2024/2023 год. , за да се произнесе взе предвид следното :

Предявен е иск с правно основание чл. 200, ал. 1 от КТ.

Ищецът В. К. А., ЕГН: *****, адр. гр. София, ул. „„ твърди в депозираната си искова

молба, че към 06.03.2020 г. е работила по трудов договор при ответника „ № 1В на длъжността „склададжия”. Твърди, че на посочената дата 06.03.2020 претърпял трудова злополука, тъй като брояла стока, разтоварвана от камион, за да се внесе в склад и разтоварващата електрическа количка, управлявана от работника Б. И., я ударила в левия глезен. При тази трудова злополука претърпял много болки и страдания, довели до лечение с фиксиращ гипс за 45 дни и операция на разкъсана аневризма. Ето защо, моли ответника да бъде осъден да му заплати сумата в размер на 30 000 лв. – обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, в едно със законната лихва върху сумата, считано от злополуката до окончателното изплащане на обезщетението. Претендира деловодни разноски.

Ответникът оспорва предявения иск по размер. Твърди съпричиняване на злополуката от ищеца. Претендира деловодни разноски.

Ответникът привлича, като подпомагаща страна ЗЕАД „ И. ГРУП”, ЕИК: . който оспорва иска по размер, като твърди съпричиняване.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 12 от ГПК, приема следното от фактическа и правна страна:

По иска с правно основание чл. 200, ал. 1 от КТ:

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 3 от КТ работодателят обезщетява неимуществените вреди, причинени от трудова злополука. Видно от неоспорения от страните доклад по чл. 146, ал. 1 от ГПК, не се спори от тях и съдът приема за установено по делото, че на 06.03.2020 г. ищецът е претърпяла посочената в исковата молба трудова злополука. При трудова злополука имуществена отговорност на работодателя е обективна – не зависи от нечия вина, на друг работник или служител или на представител на работодателя. Аргумент за това е и разпоредбата на чл. 200, ал. 2 от КТ, според която работодателят отговаря имуществено и при непреодолима сила. По този начин, законодателят прехвърля изцяло риска от трудовата злополука върху работодателя. Ето защо, в конкретния случай, съдът не обсъжда доказателства за липсата на вина у ответника за трудовата злополука.

Изключването на отговорността на работодателя при трудова злополука е възможно, съгласно чл. 201, ал. 1 от КТ, когато работникът е причинил увреждането умишлено, което не се установи по конкретното дело. По делото ответникът направи възражение за съпричиняване на трудовата злополука от ищеца, което съдът разглежда във връзка с възможността по чл. 201, ал. 2 от КТ за намаляване на отговорността на работодателя ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност.

Установяването на тези факти се разпредели в доказателствена тежест на ответника с доклада по чл. 146, ал. 1 от ГПК, като му се даде възможност по реда на чл. 146, ал. 2 от ГПК да ангажира съответни доказателства. За установяване на съпричиняването се разпитаха свидетелят Г. в откритото съдебно заседание от 02.05.2023 г. – работникът, който е товарил

стоката от камиона на палета, които са подхващани от електрическата количка, управлявана от свидетеля И., разпитан в откритото съдебно заседание от 30.05.2023 г. Свидетелят Г., очевидец на злополуката, много детайлно и последователно посочва, че ищцата се е набираща на спуснатия капак на каросерията на камиона към рампата на склада /образуван е своеобразен мост от камиона към рампата на склада/ и е пречила на свидетеля И. да товари електрическата количка, с която е ударена ищцата. Свидетелят посочва, че нееднократно на ищцата И. е извикал и подавал звукови сигнали със звука на количката да се махне, защото пречи, но това тя не е направила. Съответно – ищцата е ударена с количката от свидетеля И.. Същата фактическа обстановка разкриват и показанията на И., независимо, че та са доста по-неясни и непълни. Независимо от това, съдът приема за установено по делото, от системата на двете гласни показания, че ищцата е стояла на неправилното място при случването на злополуката, но е било видяна и е била предупреждавана нееднократно да се махне от това място. Независимо, че не се е махнала, свидетелят И. е продължил да преминава покрай ищцата и в един момент я е ударил с количката. При тези факти съдът не може да приеме, че ищцата е допринесла за трудовата злополука при груба небрежност. Тя е била видяна от И., че пречи и че е вероятно да бъде ударена и вместо И. да спре да работи докато ищцата не се премести, по-скоро той е проявил груба небрежност и я е ударил с количката в левия глезен. Предвид това, съдът приема, че възражението за съпричиняване не се доказва по делото.

Обезщетението за неимуществени вреди, причинени от трудова злополука, се определя от съда по справедливост, съгласно разпоредбата на чл. 212 от КТ във вр. чл. 52 от ЗЗД. При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, в конкретния случай, съдът взема предвид характера на установените по делото неимуществени вреди. Видно от приетата по делото СМЕ /л.л. №№ 31-32/ при трудовата злополука ищецът е получила счупване на вътрешното кокълче на левия глезен, което е довело до лечението му с фиксиращ гипс за 45 дни. От счупването е получила аневризма и разкъсване, които са довели до оперативно лечение и остатъчен белег по кожата на крака. Ищцата ще продължи да чувства болки при лошо време още около 3 години. Само изложеното до тук е достатъчно да формира вътрешно убеждение по справедливост у съда, че предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди на основание чл. 200, ал. 1 от КТ е основателен до 14 000 лв. И това, като се вземат предвид фактите, че лявата глезенна става на ищцата е напълно възстановена в движението си и че ищцата е на възраст, която предполага напълно възстановяване от травмата. Това е решаващото за съда да постанови решението си, като дори не обсъжда степента на болките и страданията и стреса по време на злополуката, гипсирането и медицинската операция.

Съдът не прилага чл. 200, ал. 4 от КТ, доколкото не се установи застрахователят е заплатил на ищеца във връзка със злополуката обезщетение. Съдът не прилага и чл. 201, ал. 2 от КТ за намаляване на обезщетението, поради съпричиняване, поради груба небрежност, доколкото такова не е установено.

Върху главницата от 14 000 лв. следва да се присъди и законната лихва, считано от деня на

трудова злополука /06.03.2020 г./, до окончателното плащане на сумата.

Безспорно е по делото, че гражданската отговорност на ответника-работодател за процесната трудова злополука е била осигурено по застрахователен договор от подпомагащата го страна.

На осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК на ищеца следва да се присъдят деловодни разноси в размер на 1 404,66 лв. На осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК на ответника следва да се присъдят деловодни разноси в размер на 1 834,66 лв. На осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на СРС сумата от 700 лв.

Въз основа на гореизложеното, Софийски районен съд

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА ответника „. № 1В да заплати на ищеца В. К. А., ЕГН: *****, адр. гр. София, ул. „, на осн. чл. 200, ал. 1 от КТ, сумата от **14 000 лева**, ведно със законната лихва, считано от 06.03.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, като **отхвърля** иска в останалата част до пълния предявен размер от 30 000 лв.

ОСЪЖДА ответника „. № 1В да заплати на ищеца В. К. А., ЕГН: *****, адр. гр. София, ул. „, на осн. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 1 404,66 лв. деловодни разноси.

ОСЪЖДА ищеца В. К. А., ЕГН: *****, адр. гр. София, ул. „ да заплати на ответника „. № 1В, на осн. 78, ал. 3 от ГПК, сумата от 1 834,66 лв. деловодни разноси.

ОСЪЖДА ответника „. № 1В да заплати на СРС, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, сумата от 700 лв. деловодни разноси.

Решението е постановено при участието на подпомагаща ответника страна ЗЕАД „. И. ГРУП”, ЕИК: .

Решението подлежи на обжалване от страните пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

РАЙОНЕН СЪДИЯ :

Съдия при Софийски районен съд: _____

